

HISTORIA NATURAL

Tothom que tingui quatre lectures sap que en el tròpic hi ha ciutats bones que tenen una retirada amb les veritables ciutats d'Occident.

Però abans de formar-se un judici definitiu sobre la matèria, cal conèixer ben bé tots els extrems i jo estic en condicions d'aportar dades que posaran la qüestió sota una nova llum.

Perquè una vegada, per descansar de no recordo quina fatiga, me'n vaig anar a viure en una ciutat tropical. Era una ciutat asfaltada, amb construccions a l'americana i semàfors a cada xamfrà, policies de carrer, uns tramvies que anaven bé i un servei de cultes que omplia folgadamente les necessitats dels habitants i de la gent que els visitava.

Vaig llogar un pis modern, tot ell de ciment armat i ferro, amb uns serveis sanitaris que, segons declaració explícita de l'amo de la casa, eren triats del catàleg més recent d'una fàbrica que diu que tenia tanta fama.

Feia tot l'efecte que en aquell pis s'hi havia de viure bé. Però no era pas veritat. El primer dia d'estar-m'hi van començar a sortir insectes de totes les esclotxes i em voltaven i em miraven esperant que m'adormís per picar-me. Contra ells tenia les defenses que la indústria moderna posa al servei del llogater en casos com aquests, i em va fer l'efecte que no m'havia de preocupar massa.

Però a l'endemà ja vaig descobrir unes cuques estranyes que s'havien de matar, precisament, esclafant-les, i després rates, un rèptil tropical que canta de nits, escorpins, la perillosa "mimeola-alieuquis" que es menja les orelles de les criatures i, quan aquestes manquen, les dels grans, termites blanques, etc. etc.

Tenia la sensació d'ésser un sobrevingut en aquell pis i, efectivament, algun cop havia sorprès una mirada plena de retrets d'una d'aquelles bestioles. Però ja sabeu com som els europeus. No cedim, anem a la nostra i tenim un temperament bel·licós. Vaig decidir plantar cara i em passava lluitant del matí al vespre, amagant-me pels recons amb una fusta a les mans, esperant el pas de qualsevol animal.

Però un dia, un dimecres, vaig trobar un tigre a la cuina. Això sí que em va indignar i em va fer veure que ja n'hi havia prou.

Vaig anar a trobar la portera, saltant els graons de quatre en quatre.

—Tinc un tigre en el pis! —vaig dir-li.

—Ja? —repongué—. Aquest any s'ha avançat la temporada...

—Ah, sí?

—Sí —diu—. Quan vénen les pluges les femelles cerquen aixopluc en els pisos, per tal de criar. Si no la molesteu, no us farà res. El millor és fer veure que l'ignoreu, i sobretot procurar no trepitjar-la. Ben portades, aquestes bèsties encara fan companyia.

—Ah, sí?

—Sí. Només causen molèstia en el moment de donar a llum; però vós mateix podeu vigilar-la i quan compregueu que s'acosta l'hora us en aneu a passar un parell de dies a l'hotel. L'amo us rebaixarà del lloguer del pis la despesa que fareu en aquest sentit.

Vaig emprendre el retorn al pis amb el cap cot, ple de presentiments. Quan era a mitja escala, la portera va cridar-me:

—Oblidava recomanar-vos que li feu un jaç de palla a la cuina, i —d'això feu-vos-en ben bé càrrec— que li tingueu sempre una galleda d'aigua neta a punt.